

случай и като завършване траекторията, която описва движението на образа в пространството, мислена в нейната буквална, визуална динамика, заложена в „имагенната“ му логика (двойственост, съзвучна с теорията на Пейвио за двойното кодиране).

Нека се върнем към анализирания преливане между образа на любимата, идваща на гроба и влюбените зeffири в „Нощ“, пораждащо матрицата на „Теменуги“. Отпращайки към цитирания вече текст, ще проследя само придвижването на този образ в пространството във вид на стоп-кадри: идване → раздвояване на бурена → „припадане“ („въз гроба“) → скланяне чело до земята (последвано от въпроса „Чакаш ли ме там?“) → . . . Траекторията на движението в текста изглежда завършена, но това е само привидно. Нека вникнем в психологическия ѝ контекст, за да разберем интенцията ѝ. Смисълът на репликата и все по-плътното доближаване до лежащия под земята любим издава копнежа, нетърпението (след „последния стон“) за отдавна очакваното намиране, сливане. Появява се и визуалният детайл на устните. Сега може да си представим завършването на траекторията така:

. . . скланяне чело до земята → целувка. Странността на такова допускане произтича от това, че целувката не е зададена в семантиката на нито един от предходните жестове. Може да я открием обаче закодирана в *образа* на лирическата ситуация.

Допускането на виртуалния пробег на предикацията в безсъзнателното дава ключ за обяснението на неща, скрити за окото на анализатора. В дадения случай може да се разбере как се конструира идеята за вампирското, и по-конкретно за жената-вамп в следващи текстове на Яворов. На пръв поглед образът на фурията е достатъчен. Но става дума за атрибутивно маркиране, за емблемно посочване на признака „пиене на кръв“. Да забележим нещо, което остава в периферията на читателското внимание – че устните на любимата са кървави: Последен стон тогаз дълбоко / гърдите ѝ ще раздере / и